Temps de Flors: una oportunitat o una nosa?

Ha plogut molt d´ençà que el 1954 es va fer la primera exposició, que es va anomenar «Primer Concurso Exposición Provincial de Flores», al Saló de Descans del Teatre Municipal de Girona. Segurament ningú va pensar fins on arribaria aquella iniciativa que es va tornar a repetir el 1956 a la Sala Pergamins de la Biblioteca Pública i que es va consolidar a partir del 1958, a Sant Pere de Galligants. Tots aquests anys ha anat creixent en espais i en afluència de visitants. Fins i tot el National Geographic Traveler anomena Girona Temps de Flors com una de les deu principals destinacions mundials per visitar a la primavera.

Els meus records infantils situen una petita exposició a Sant Pere de Galligants, on no hi faltàvem mai amb els meus pares –a la meva mare li encantava–. L´exposició ha anat creixent ocupant tota la ciutat romana, jueva, medieval i s´ha anat escampant tímidament per l´eixample gironí. Durant deu dies un es pot endinsar en multitud de racons i indrets generalment desconeguts per a propis i estranys. Són uns dies a l´any que et transporten a segles enrere, visitant cases particulars com la de Lleó Avinay, la casa Cúndaro –que aquest any no es podia visitar–, diferents museus de la ciutat, despatxos professionals com els d´advocats de la plaça Sant Pere o col·legis professionals com els d´Arquitectes o el dels Enginyers Graduats i Enginyers Tècnics Industrials.

No queda cap dubte de l´èxit de la proposta, però com tot té els seus defensors i els seus detractors. La invasió de visitants provoca aglomeracions al Barri Vell i trenca, segons uns, la pau i silenci de les pedres grises i solitàries. Uns altres no poden dormir, tot i que l´horari és fins a les deu de la nit la majoria dels dies. Deu ser que les terrasses dels bars i restaurants tenen obert en el seu horari habitual, però en aquests dies hi ha més clients. Es pot gaudir de passejar per carrers que a la resta de l´any no gosaríem anar-hi sols o amb la parella.

Tot esdeveniment té una part positiva i una de negativa. Es tracta de fer els retocs necessaris per disminuir els inputs desfavorables per convertir-los en favorables. Les aglomeracions seran difícils d´eliminar, però es pot apostar per obrir altres indrets de l´eixample, com els parcs del Migdia, el de Vista Alegre, o el Parc Central; places com la de Marquès de Camps, la de l´1 d´Octubre o la del Calvet i Rubalcaba; edificis singulars com la Farinera Teixidor, l´edifici Catalunya Ràdio, o el de la Punxa. Per donar-los a conèixer s´ha de dissenyar un plànol que incorpori i s´identifiqui de manera clara i concisa tots els muntatges que s´ofereixen fora del Barri Vell. Amb la cartografia actual tothom va cap a la zona dels Banys Àrabs i és evident que les cues són interminables. En canvi, amb una de diferent els visitants es repartirien pels altres indrets, que també disposen de bars i restaurants, fet que permetria que la zona tradicional s´espongés. Una altra cosa a fer seria que alhora que s´obrissin nous espais, el trenet turístic fes un ruta per aquesta zona i fins al parc de les Casernes, la Devesa, l´estació de trens...

Temps de Flors és una oportunitat de viatjar en el temps, de conèixer la nostra història, de visualitzar la simbiosi de la màgia de les flors i les pedres, del romanticisme, en definitiva, de la cultura en majúscula. És una

oportunitat per a la ciutat, i també econòmica. S´activen jardiners, fusters, pintors, instal·ladors de tota mena, decoradors, arquitectes, enginyers, impremtes, bars, restaurants, hotels amb tota la seva gamma d´estrelles, de pensions i hostals, de comerços... una economia que es mou, genera ingressos a les arques municipals, que es traduiran en més serveis als ciutadans. La despesa social es pot atendre si hi ha ingressos, via impostos, i per tant, si la economia va bé, la caixa social s´emplena.

Temps de Flors és una nosa, tant com ho és que el Girona FC sigui a Primera Divisió, o que hi hagin universitaris, o que Girona sigui un bon escenari per rodar pel·lícules, o que s´hi facin curses solidaries, o que s´hi facin concerts, o les Fires... tots aquests esdeveniments comporten als veïns afectats una nosa, però la majoria està satisfeta amb el Girona FC, va als concerts, va a les Fires, participa de curses solidàries...
La cultura no pot ser mai considerada una nosa, si de cas una oportunitat molt i molt gran i una nosa molt i molt petita. Temps de Flors és, doncs, un temps d´oportunitat. Mai és tard per plantar una flor.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/06/08/temps-flors-oportunitat-nosa/918142.html?utm_source=rss